

HETTY LUITEN

Verbroken vriendschap

Hetty Luiten

VERBROKEN
VRIENDSCHAP

Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

‘Je gaat niet op haar stemmen, hoor!’ siste Sylvia op-
Jeens fel tegen haar man.

Erwin keek verward op van de krant. ‘Eh?’

‘Ik zie toch dat je de regionale pagina zit te lezen.’

‘O?’

‘Doe maar niet zo onschuldig,’ zei Sylvia kattig. ‘Je weet best wie ik bedoel. Ik wil niet hebben dat je op haar stemt!’

Hij liet zijn blik over de pagina glijden om te zien over wie Sylvia het had. Al was dat niet nodig. Aan de klank van haar stem kon hij zo wel horen op wie ze doelde: Kerstin. Toen zag hij haar. Met twee mooie, bruine ogen keek ze hem vol vertrouwen aan. Het was een goede foto. Ze zag er alleen anders uit dan hij zich herinnerde. Haar haar was nu veel korter en het was rood, terwijl ze vroeger bruin haar had. Het stond haar goed, ze leek jaren jonger, maar dat zou hij maar niet hardop zeggen. ‘Haar partij is anders wel tegen de herindeling van onze gemeente en dat ben ik ook.’

‘Haar partij,’ riep Sylvia uit. ‘Wie noemt zijn partij nou OP? Dat slaat werkelijk nergens op. Stem OP. Stem op wie?, vraag ik me dan af.’ Haar stem klonk niet alleen cynisch, er klonk zelfs haat in door. Voor de zoveelste keer vroeg Erwin zich af hoe het toch mogelijk was dat twee vrouwen die zo’n vijftientig jaar met elkaar bevriend waren geweest elkaar zo konden haten. Hij begreep het nog steeds niet, maar ernaar vragen deed hij al lang niet meer. Ook nu voelde hij dat het beter was

niet te reageren. Elk woord zou olie op het vuur zijn en hij had werkelijk geen zin in ruzie. Of hij nu voor of tegen Kerstin of haar partij was, Sylvia wist het toch zo te draaien dat hij het gevoel kreeg de verkeerde reactie gegeven te hebben. ‘Wanneer komt Hans Liberg eigenlijk?’ gooide hij het over een andere boeg. ‘Daar heb ik echt zin in.’

Maar de afleiding werkte niet. Bij Sylvia stonden duidelijk alle stekels overeind. Ze kon zich niet inhouden. ‘Dat korte, rode haar staat ook voor geen meter. Zeker een poging om er jonger uit te zien.’

Erwin zuchtte, maar verborg zijn gezicht achter de krant. ‘En er staat dat ze vestigingsmanager is, dat is gewoon gelogen!’

‘Dat kun je niet weten.’ Erwin beet zich op de lippen. Nu was hij was er toch ingetuind en had hij iets over Kerstin gezegd. Hij liet de krant zakken en keek naar zijn vrouw, die haar blik op de televisie gericht had, een verbeterd trek om haar mond. Haar hele houding toonde woede en haat. ‘Meisje...’ zei hij zacht, om haar te kalmeren. ‘Trek het je toch niet zo aan!’

Ze draaide haar hoofd, keek hem met felle ogen aan en opende haar mond. Maar voordat ze iets zei, begon ze te glimlachen. ‘Je hebt gelijk, sorry. Ik laat mijn avond niet door haar verpesten en de sfeer tussen ons ook niet! Ze heeft de vriendschap tussen haar en mij kapotgemaakt, maar ze mag natuurlijk nooit tussen jou en mij komen.’ Erwin haalde opgelucht adem. Een echte uitbarsting leek voorkomen. Zou hij nog een keer over Hans Liberg beginnen of...?

De beslissing werd hem echter uit handen genomen, want Sylvia zapte naar een ander televisieprogramma en leek daarmee haar aandacht te verplaatsen.

Toch was haar geïrriteerde bui nog niet over. ‘Kijk,’ zei ze vrij fel en ze wees naar de televisie. Erwin zag dat het

een aflevering van *CSI: Miami* was. ‘Dat vind ik dus echt belachelijk. Die hoge hakken waarop die vrouw loopt en die spierwitte kleren. Wie gaat er nou in witte kleren naar een plaats delict? Moet je zien. Het hele gebouw is afgebrand en zij stapt vrolijk op haar hoge hakken met die hagelwitte broek door de asresten heen. Belachelijk toch?’

Erwin moest inwendig lachen en had tegelijk bewondering voor Sylvia. Ze was haar agressie nog niet kwijt en moest duidelijk nog wat spuwen, maar op deze manier voorkwam ze wel dat zij samen ruzie kregen. ‘En dat ze ook altijd bloot gekleed zijn,’ hielp hij haar. ‘Natuurlijk kijk ik daar graag naar, maar dat is dus iets wat ik belachelijk vind. Een boef arresteren, terwijl die zo in je decolleté kan kijken. Ik heb bij ons nog nooit een rechercheur gezien die er zo bij loopt.’

‘Precies!’ riep ze opgetogen uit. ‘En knap dat al die vrouwelijke rechercheurs zijn. Qua uiterlijk dus. Ook abnormaal! De hele serie is belachelijk!’

‘Maar wel spannend,’ waagde hij het te zeggen.

‘Oké, je hebt gelijk. Alleen heb ik het begin gemist en dan snap ik van de rest meestal niets meer. Dus ik ga koffiezetten.’ Sylvia kwam overeind en verdween de huiskamer uit. Erwin las zo snel mogelijk de tekst door onder het kopje *Even voorstellen... Kerstin Peper*. Hij wilde in elk geval op de hoogte zijn van de mensen die zich kandidaat stelden voor de gemeenteraadsverkiezingen in hun eigen gemeente en van de standpunten van die partijen. Daarna legde hij de krant op de krantenbak om ook televisie te gaan kijken.

Sylvia kwam de kamer weer in met twee mokken dampende koffie. ‘Wil je er iets bij?’ vroeg ze alsof er geen onvriendelijk woord gesproken was.

‘Nee, dank je, ik zit nog vol van het eten.’

Ze knikte, had blijkbaar hetzelfde idee, want ze ging

weer zitten met een mok in haar handen, haar ogen gevestigd op CSI. ‘Hans Liberg komt pas over een maand,’ zei ze.

Erwin grijnsde. Ze had hem dus wel gehoord.

‘Maar ik heb de kaartjes besteld en...’ – ze keek hem warm aan – ‘ik heb ook een tafeltje in het restaurant gereserveerd.’

‘Wow, dat wordt dus echt een fantastisch avondje uit. Nu maar hopen dat moeder op de kinderen wil passen.’

Dat wilde Ria Demmers, de moeder van Erwin, wel. Ze kwam de volgende dag langs voor een kopje koffie, al vermoedde Sylvia dat ze uitsluitend voor haar kleinkinderen kwam. ‘Ik wil altijd wel oppassen!’ zei ze opgewekt. ‘Het zijn zulke schatten! Ik ben blij dat ik weer eens een poos met hen kan spelen, samen eten, ze in bed stoppen. Jammer dat het nog een maand duurt!’ Het klonk echt positief, en toch gleed er een vleugje verdriet over haar gezicht.

Sylvia zag het. ‘Wat is er, Ria?’ Ze had vanaf het begin Ria tegen haar gezegd. Ria hield niet van het woord ‘mevrouw’ en werd graag met haar voornaam aangesproken. Toen Sylvia met Erwin trouwde en Ria haar schoonmoeder werd, bleef ze haar Ria noemen. Ria zelf protesteerde daar niet tegen en op de een of andere manier had Sylvia er moeite mee om ‘moeder’ tegen haar te zeggen. Misschien omdat ze dat al tegen haar eigen moeder zei? En ‘mamma’, ‘ma’ of ‘moe’ vond ze helemaal niets. Dus was het Ria gebleven.

‘Ach...’ Ria zuchtte zachtjes. ‘Ik wil eigenlijk ook wel weer eens een avondje naar de schouwburg, maar het komt er nooit van.’

‘Ik wist niet dat je dat wilde.’ Sylvia was oprecht verbaasd. ‘Dat heb je nog nooit gezegd!’

Ria haalde haar schouders op.

‘Maar dat is toch vreemd?’ vond Sylvia. ‘Sinds je me kent, en dat is inmiddels ruim zes jaar, werk ik al bij schouwburg De Kunst, en nooit heb je gezegd dat je daar belangstelling voor had. Het leek soms zelfs wel precies het tegenovergestelde. In het begin vertelde ik je wel van mijn werk, maar je leek niet zo geïnteresseerd. Dus op een bepaald moment ben ik ermee gestopt om over mijn werk te praten.’

Ria trok een grimas en zuchtte vervolgens diep. ‘Het is ook niet gemakkelijk om toe te geven dat je jaloers bent.’ ‘Jaloers?’ Sylvia keek haar verbaasd aan. ‘Wat bedoel je? Jij? Op wie dan?’

‘Ik, ja. Op jou en Erwin.’

‘Leg uit.’

‘Oma, oma!’ De tweejarige Marijn vond duidelijk dat oma en mamma lang genoeg met elkaar hadden zitten praten en trok nu aan oma’s broek.

‘Ach, schatje,’ zei oma Ria vertederd en ze tilde de jongen bij haar op schoot. ‘Het is ook wel stil in huis, hè, nu Stijn op school zit.’ Ze keek haar schoondochter aan. ‘Mist hij zijn broertje, of merk je dat niet?’

‘De eerste week wel, maar hij lijkt er nu toch wat aan te wennen. Hij gaat over twee weken zelf naar de peuterspeelzaal.’

‘Dat is ook zo.’ Ria knikte. ‘En Stijn? Bevalt het hem?’

‘Hij vindt het alleen maar geweldig. Hij voelt zich groot, weet je. Het wordt ook al een echt mannetje.’

‘Marijn ook denken,’ zei hij en hij trok aan oma’s arm. Sylvia schoof hem zijn tuitbekertje toe, dat voor hem klaarstond, maar Marijn schudde hard met zijn hoofd. ‘Oma doen,’ zei hij.

Ria glimlachte en drukte een kus op de blonde haartjes van haar kleinzoon. Ze hield het bekertje voor zijn mond. Hij dronk er gulzig uit, greep haar het bekertje uit handen en zette het met een knal op tafel.

‘Zo, meneer is klaar?’ vroeg oma lachend.

‘Oma pelen.’

‘Oma komt zo met je spelen, als ik mijn koffie op heb.’ Ze zette Marijn op de vloer en pakte haar kopje. Over de rand keek ze Sylvia aan. ‘Ab en ik zijn vroeger erg vaak naar de schouwburg geweest. Ik heb er zelfs een plakboek van gemaakt. Talloze heerlijke avonden hebben we zo samen gehad. Samen en met anderen, want Ab en ik gingen niet altijd met zijn tweeën. Toen moesten we verhuizen vanwege Abs werk en daar kreeg hij het zo druk, en ik wist niet waar de schouwburg was. Nou ja, dat is onzin natuurlijk, maar ik bedoel: de stad was onbekend, ik voelde me er niet echt thuis. Dat heeft wat jaren geduurd en plotseling was Ab er niet meer en stond ik er alleen voor. Erwin was elf toen zijn vader overleed en zijn twee zussen nog jonger. Ik vond niet dat ik ’s avonds uit kon gaan. Ze waren hun vader al kwijt, ik moest in elk geval thuis zijn. Van het een kwam het ander. Ik ben nooit meer naar de schouwburg geweest. Ik wist niet met wie ik zou moeten gaan. Ik ben wel lid geworden van clubs. Dat was beter. Zo kreeg ik wat sociale contacten, die je toch hard nodig hebt. Maar ik geloof niet dat er iemand bij zit die ik mee zou willen hebben naar de schouwburg.’

‘Maar hoezo dan jaloers?’ vroeg Sylvia.

‘Omdat jullie wél iemand hebben om mee te gaan. Belachelijk natuurlijk en ook erg oneerlijk. Ik heb zelf toch ook iemand gehad en ben vaak genoeg geweest. Bovendien gun ik het Erwin van harte. Ik vind het heerlijk voor hem dat hij iemand heeft om dezelfde dingen mee te doen als Ab en ik graag deden. Dus ik zat gewoon wat met mijn eigen gevoelens in de knoop als jij het over je werk had. Sorry dat ik een verkeerde indruk gegeven heb.’

‘Geeft niets. Hier is wat aan te doen! Ik zorg dat je een

programma krijgt van het lopende seizoen. Dan kun je bekijken of er iets voor je bij zit en wie weet, wil Erwin of ik dan wel met je mee!’

‘Dat klinkt leuk. Wordt het trouwens niet de hoogste tijd om Stijn van school te halen?’

Sylvia grijnsde. ‘Daar komt de aap eindelijk uit de mouw. Je bent hier niet voor mij, maar voor je kleinkinderen.’

Op datzelfde moment zat Kerstin Peper op haar werk. In de rechterbovenla van haar bureau lag de pagina uit de krant met haar foto en het artikel over haarzelf en over hoe ze ertoe gekomen was zich kandidaat te stellen voor de gemeenteraad. Van tevoren had ze niet geweten dat ze er een foto bij wilden plaatsen, maar toen er opeens een fotograaf bij haar stond op het uitzendbureau waar ze werkte, was ze maar wat blij dat ze twee dagen daarvoor naar de kapper was geweest en haar haren eindelijk dat rode kleurtje had laten geven dat ze al zo lang wilde, maar eerst niet durfde.

Kerstin was er trots op dat er zo’n stuk over haar geschreven was en had het daarom meegenomen naar haar werk om het haar collega’s te laten zien. Maar dat was totaal niet nodig gebleken. Ze hadden het zelf al gelezen en waren ’s ochtends meteen spontaan op haar af gekomen om te vertellen hoe leuk ze het vonden haar in de krant te zien. ‘Goeie tekst. Leuke foto,’ hadden ze door elkaar heen geroepen, en Kerstin had geglunderd. Ze was vooral ook blij dat haar collega’s er zo positief tegenaan keken, want als ze eenmaal echt in de gemeenteraad gekozen zou zijn, zou dat nog meer tijd gaan kosten dan de politiek nu al van haar vroeg, en ze hoopte dan wel op medewerking. Natuurlijk zouden ze voornamelijk ’s avonds vergaderen, maar Kerstin wist dat ze ook overdag dingen moest regelen, zeker telefonisch. En dat zou dus onder werktijd moeten.

Ze bekeek uitgebreid de nieuwe vacatures die zojuist binnen waren gekomen. Met één vacature was haast. Die werkgever wilde liefst vandaag nog een uitzendkracht. Daar moest Carla maar voor zorgen. Kerstin keek op, maar zag dat Carla telefonisch in gesprek was. Dus stuurde ze een mailtje om haar op de vacature te wijzen. Normaal zou ze het zelf doen, maar vandaag was alles anders. De eerste werkgever die ze die dag gebeld had, begon meteen over politiek te praten. De man had duidelijk het artikel over haar gelezen. Ook de eerste drie mensen die op het uitzendbureau waren gekomen, hadden haar in de krant herkend. Het was een heerlijk gevoel, maar het maakte haar toch wat onrustig en daarom was het beter dat Carla de haastklusjes vandaag deed, dacht ze.

‘Stem OP. Stem op Kerstin.’

Ze keek op van de computer en zag twee ondeugende, donkerbruine ogen, die haar olijk aankeken.

‘Dus toch familie van Bram? Altijd al gedacht.’ De man keek haar grijnzend aan, trok de stoel die tegenover haar bureau stond een eindje opzij en ging zitten. ‘Maar even serieus: leuk artikel. Jammer dat ik niet in jouw gemeente woon, anders had ik beslist op je gestemd. En wanneer gaan we nou eens samen uit eten?’

Kerstin schudde haar hoofd. Roel mocht dan joviaal doen en vrolijk, ze was hem eigenlijk meer dan zat. Erg origineel was het immers niet om te zeggen dat ze familie was van Bram Peper. Dat had ze haar hele leven al gehoord, helemaal toen ze inderdaad de politiek in ging, waar iedereen hem van kende. En dat Roel op haar gestemd zou hebben, was ook totaal niet origineel. Verder was dit al zeker de twintigste keer dat hij haar mee uit eten vroeg en ze had al die vorige keren geweigerd. Hij was haar veel te oud. Zelf was ze nu vierender-tig en van hem wist ze dat hij de vijfenvijftig al gepas-

seerd was. Ze viel niet op mannen die zo veel ouder waren! Had hij een bord voor zijn kop? ‘Je kent het antwoord, kan ik verder nog iets voor je doen?’ Ze keek hem zo zakelijk mogelijk aan.

Roel zuchtte theatraal. ‘Kerstin, je weet niet wat je laat lopen!’

Daar zat ze dus al helemaal niet op te wachten. Mannen die zo zelfverzekerd en arrogant waren, kon ze missen als kiespijn. Ze keek hem vragend aan, tikte ondertussen ongeduldig met haar balpen op het bureau.

‘Oké, ik begrijp het, maar ik vind je nu eenmaal een mooie vrouw, dus je kunt het me niet kwalijk nemen dat ik blijf vragen.’

‘Ik zit hier alleen maar om je van personeel te voorzien.’

‘O, o, wat zijn we weer zuinigjes vandaag. Kerstin, begrijp dan dat ik je leuk en interessant vind!’

‘Roel, dat begrijp ik al jaren. Ik voel me ook erg gevleid. En zeker vind ik jou ook interessant, maar ik wil niets met je. Dus kunnen we nu dan alsjeblieft tot zaken komen?’ Ze wist dat ze zich moest inhouden. Hij was immers een van hun grootste werkgevers. Ze kon het zich niet permitteren die te verliezen, maar daarom hoefde ze toch nog niet met hem uit eten te gaan? Althans, niet zoals hij het wilde. Als een privéuitstapje, een soort van date.

Hij legde een vel papier op haar bureau, schoof het naar haar toe.

‘Zo...’ Ze viel even stil bij het zien van de lange lijst met vacatures. ‘Heb je al die mensen nodig?’

‘Helemaal niet. Ik zoek alleen voldoende smoezen om met jou in contact te komen.’

Ze keek hem aan en wist niet of hij het meende. Als intercedent bij een uitzendbureau had je een goede mensenkennis nodig en ze was er altijd prat op gegaan dat ze die ook had, maar bij Roel stond ze af en toe voor raadsels.

Natuurlijk wist ze dat hij zeer geregeld gebruik van hen maakte en dat hij inderdaad vaak mensen tijdelijk nodig had, maar deze lijst was wel onverwacht lang.

‘Het gaat goed met de economie, meisje,’ zei hij, alsof hij haar gedachten kon lezen. ‘De recessie is voorbij. Ook wij krabbelen weer overeind en krijgen steeds meer opdrachten en hebben dus steeds meer personeel nodig. Maar wijs geworden uit ervaring, gaan we niet meteen iedereen maar voor vast aannemen. Dus werk aan de winkel voor jou, Kerstin. Wanneer kan ik de eerste sollicitanten verwachten?’

‘We gaan hier onmiddellijk mee aan de slag en je hoort vanmiddag in elk geval nog iets van me. Heb je ze in volgorde van belangrijkheid neergezet? Ik bedoel: degenen die je het dringendst nodig hebt, staan die bovenaan?’

Hij knikte en kwam overeind. Iets van de glans in zijn ogen was verdwenen. Kerstin zag het en begreep het. Dit vel papier had hij heus niet persoonlijk hoeven brengen. Hij was directeur en had mensen genoeg in dienst die het konden brengen of, wat natuurlijk nog logischer was, konden mailen. Maar hij had toch werkelijk opnieuw de hoop en verwachting gehad dat ze ja zou zeggen op zijn verzoek. Daarom was hij persoonlijk gekomen. Wat sneu toch eigenlijk. Een man met zo’n functie, met een vermoedelijk riant inkomen en dito huis, en hij liep nu al jaren achter haar aan, alsof hij niemand anders kon krijgen – en zij bleef nee zeggen. Even voelde ze medelijden met hem. Ze glimlachte toegeeflijk. ‘We gaan hier echt direct mee aan de slag, Roel.’

‘Hm,’ zei hij, en zijn olijke ogen kwamen weer terug. ‘Zeg, ik kan natuurlijk nog snel naar jouw gemeente verhuizen, dan kan ik op z’n minst op je stemmen, als ik dan niet met je eten mag.’

Hoofdschuddend keek ze hem na. Sneu. Dat was het

woord dat goed bij hem paste. Zo'n zelfverzekerde man en toch sneu en zielig. Er ontsnapte haar een diepe zucht, want, zo bedacht ze plotseling tot haar grote schrik: kon je van haar niet exact hetzelfde zeggen? Dat ook zij, Kerstin Peper, sinds drie maanden manager van deze uitzendvestiging, kandidaat voor de lokale politieke partij Onze Partij, met een leuk, vlot uiterlijk, toch nog steeds geen man gevonden had die bij haar paste, en dat ze ondanks haar intelligentie en aantrekkelijke verschijning nog steeds een alleenstaande vrouw was.

Ze haastte zich overeind. Dit mocht niet gebeuren. De vreugde over het krantenartikel wilde ze niet laten overschaduwen door trieste gevoelens. Ze was net nog zo blij en trots. Dat wilde ze blijven. 'Carla, Annemiek, Leon,' riep ze door de kantooruimte. 'Over vijf minuten vergaderen.' Ze had in de gauwigheid gezien dat Roel drieëntwintig mensen wilde voor zijn bedrijf. Daar moesten ze wel even voor overleggen. Wie deed wat en wanneer? Plotseling voelde ze het juiste bloed weer door haar aderen stromen. Het bloed waardoor ze vestigingsmanager geworden was. Het organisatiebloed, waar ze normaal zo veel van had en dat haar ook in de politiek zo goed van pas kwam. Ze lachte. Nee, Roel, jammer voor jou en zeker ook jammer voor mij dat ik nog steeds geen leuke relatie heb, maar zo snel ga ik niet in de put zitten. Ik ga gewoon vrolijk verder!

HOOFDSTUK 2

Kijk, Sylvia, dit is nou het meisje dat bij die verhuiscwagen hoort die we gisteren hiernaast zagen. Je nieuwe buurmeisje dus. Ze heet Kerstin.’ Sylvia kroop op handen en voeten uit de hut die ze tussen wat struiken gebouwd had en zag een onbekende vrouw en een onbekend meisje naast haar moeder staan. Ze bekeek hen onderzoekend.

‘Hallo,’ zei de vreemde vrouw. ‘Ik ben Kerstins moeder.’ Sylvia wist dat ze nu netjes een hand moest geven, maar ze wist ook dat ze vieze handen had. Ze bekeek ze en keek toen aarzelend naar haar moeder. Gelukkig begreep die de situatie. ‘Je hoeft vandaag geen hand te geven. Ze zijn wel erg zwart. Mag Kerstin je hut even zien?’

De twee meisjes bekeken elkaar stilzwijgend. Sylvia zag dat Kerstin nieuwsgierig was, maar ze zag ook dat het meisje geen zin had om vies te worden. ‘Je mag wel op het kussen zitten, hoor,’ zei ze dus.

Maar Kerstin schudde haar hoofd. ‘Kom jij maar bij mij spelen. Ik heb een heel mooi poppenhuis.’

‘Mag dat, moeder?’

Moeder keek naar de buurvrouw, die meteen enthousiast knikte. ‘Natuurlijk mag dat. Ik vind het alleen maar leuk als de kinderen met elkaar willen spelen.’

‘Wel eerst goed je handen wassen,’ zei moeder.

Sylvia knikte en rende naar huis. Ze hadden geen brede, maar wel een erg lange tuin achter hun huis, en het was nog een heel eind als je dat lopend af moest leggen. Zeker met kleine benen. Buiten adem kwam ze bij het huis aan,

draaide de buitenkraan open en waste haar handen grondig. Een poppenhuis. Dat had ze nog nooit gezien! Ze draaide zich opgewonden om. 'Klaar!' riep ze.

Moeder bekeek haar handen en knikte. 'Veel plezier dan maar en tot straks.'

Sylvia liep achter Kerstin en diens moeder aan. Ze hadden net zo'n huis als zij, maar het zag er heel anders uit. In de keuken stond een grote kast met ruitjes, zodat je alle kopjes die in de kast stonden, kon zien. Sylvia keek haar ogen uit. 'Mooi,' zei ze.

'Kom nou!' Kerstin trok aan haar mouw en sleepte haar mee de trap op.

'Is dit jouw kamer?' Sylvia keek verbaasd. 'Je hebt de grootste slaapkamer van iedereen.'

'Nietes, die van mijn ouders is groter.'

'Maar je broers dan? Moeten die in een kleine kamer slapen?'

'Broers?' Kerstin fronste haar wenkbrauwen. 'Ik heb geen broers, hoor.'

'O?'

Sylvia had er nooit zo over nagedacht. Ze wist wel dat niet iedereen twee broers had, zoals zijzelf, maar helemaal geen broers vond ze toch eigenlijk maar raar. Opeens wist ze het. 'Dan heb je zussen?'

'Ook niet, ik heb alleen mijn vader en moeder,' zei Kerstin. 'Wil je mijn poppenhuis nou nog zien of niet?'

'Jaja, tuurlijk.' Ze keek zoekend om zich heen, maar ontdekte het niet.

'Daar, suffie.' Kerstin liep eropaf en zakte door haar knieën om op ooghoogte met de huiskamer te komen. Sylvia volgde haar en toen pas zag ze het. 'Wat een kleine poppetjes. O, wat leuk, wat schattig. Kun je daar ook mee spelen? Mag ik ze pakken?' Ze keek haar ogen uit. Een minibaby in een miniwiegje, een echte wc en een echt bedje, zelfs een echt bad met een spiegel aan de muur.

‘Joh, wat mooi is dit.’

Kerstin glunderde. Ze was duidelijk blij dat ze indruk maakte op haar nieuwe buurmeisje. ‘Heel wat mooier dan jouw hut,’ zei ze dan ook.

‘Echt niet,’ vond Sylvia en ze kwam overeind, rechte haar rug en keek Kerstin uitdagend aan. ‘Anders, maar niet mooier. In mijn hut passen echte poppen. Ik heb ook een bed gemaakt.’

‘Maar je hebt geen wc,’ bedacht Kerstin, zonder dat ze de hut vanbinnen gezien had.

Daar moest Sylvia helaas wel bevestigend op reageren. Even keek ze beteuterd, maar al snel lachte ze weer. ‘Die heb ik niet nodig, want ik heb geen poppen die kunnen plassen. Jij wel?’

Kerstin schudde haar hoofd.

‘Ha, dat is helemaal grappig. Jij hebt een wc in je poppenhuis en je poppen kunnen niet eens plassen.’

‘Ik heb tenminste een echt huis voor ze.’

‘Maar geen tuin.’

‘Die krijg ik nog,’ zei Kerstin triomfantelijk. ‘Pappa zei dat ik in het nieuwe huis een tuin erbij zou krijgen, want deze kamer is groter dan ik eerst had, dus hier kan het!’

‘Hoeveel jaar ben jij eigenlijk?’ vroeg Sylvia.

‘Acht. En jij?’

‘Zes. Dan komen we niet bij elkaar in de klas.’

‘Maar misschien wel bij elkaar op school,’ bedacht Kerstin. ‘Ik ben vandaag even wezen kijken op mijn nieuwe school. Ze hebben allemaal speeltoestellen op het schoolplein. Een wip en een schommel en een grote zandbak.’

‘Bij mijn school ook!’ riep Sylvia uit.

‘Misschien is het wel dezelfde. Zullen we dan samen naar school lopen?’

‘Mijn moeder brengt me altijd,’ zei Sylvia ietwat beteuterd.

‘Logisch, jij bent ook nog klein.’

‘Klein? Ik heb die hut zelf gebouwd, hoor! En toen het begon te regenen, heb ik er zelf een plastic dak boven gemaakt. Ik ben helemaal niet klein. Je komt morgen maar eens kijken. Dan kunnen we daar wel samen ranja drinken. Ik heb er mijn eigen ranjafles.’

‘Hm, misschien wel ja.’

Er gleed een glimlach om Sylvia’s mond bij de herinnering. Ze waren meteen vanaf het begin aan elkaar gewaagd. Lieten allebei niet over zich heen lopen en verdedigden zichzelf met hand en tand.

‘Waar zit jij toch met je gedachten? Ik heb een heel verhaal afgestoken, maar ik geloof niet dat je er iets van hebt meegekregen.’

Sylvia keek op. ‘Zei je iets?’

‘Inderdaad, zeg,’ riep Erwin perplex uit. ‘Je hebt niets gehoord! Waar was je? Of had je het zo druk op je werk dat je al slaapt?’

‘Ja, druk was het wel, maar ik, eh... Ik zat met mijn gedachten bij...’ Ze stond op en liep naar het bureau dat tegen een muur van de huiskamer stond. Ze pakte een envelop en ging weer zitten. ‘Moeder is blijkbaar bezig met opruimen. Ze vond nog wat oude foto’s en vroeg zich af of ik die wel had. Ik vond ze vanmorgen bij de post.’

‘Van jou?’

Ze knikte.

‘Leuk. Laat eens zien.’ Hij wilde haar de envelop uit handen pakken, maar Sylvia trok die terug en begon de foto’s te sorteren. ‘Kijk, dit is het huis waar ik geboren ben, maar dat heb je al in het echt gezien. Hier is mijn school. Die is nu afgebroken. Dit is een klassenfoto. Zeven was ik toen, want er staat groep 4 op.’

‘Och, och, wat was je toch een schatje vroeger.’

Ze stak haar tong naar hem uit. ‘Een foto van de hut die

ik gebouwd had.’ Ze gaf de foto aan Erwin. ‘Er is niet veel van te zien, omdat ze helemaal tussen de struiken verstopt zit, maar je kon er prima met drie kinderen in. Mijn broers kwamen vaak ranja bij me drinken. Ik had een eigen fles met ranja. Water om te mengen haalde ik uit de buitenkraan van ons huis en ik had zelf bekers. Dan was het net of ik echt visite had.’

‘Dus daarom zit je steeds met Stijn tussen de struiken?’ Sylvia lachte. ‘Hij is groot genoeg, dacht ik, om ermee te beginnen, en we hebben ruimte genoeg achter het huis. Maar het lijkt hem totaal niet te interesseren. Hij speelt liever met autootjes. Kijk, dit was mijn lievelingsjuf. Juf Soffie heette ze. Per ongeluk heb ik een keer Suffie gezegd en vanaf die dag noemden we haar zo. Maar ze was echt mijn liefste juf en ik moest huilen toen ik naar de volgende groep ging en een nieuwe juf kreeg.’

Erwin grijnsde. ‘Je was echt schattig vroeger, dat zei ik toch.’ Hij stak zijn hand uit naar de volgende foto, maar Sylvia deed de envelop weer dicht.

‘Wat nou? Mag ik de andere foto’s niet zien?’

‘Die zijn niet interessant.’

‘Mag ik dat niet zelf bepalen?’ vroeg Erwin verbaasd.

‘Nee.’

Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Heb je geheimen voor me? Zijn er dingen uit het verleden die ik nog niet weet en ook niet weten mag?’

‘Je weet alles.’ Ze pakte hem de foto’s af en stopte ze terug in de envelop. Ze wilde opstaan om ze op te bergen, maar Erwin hield haar tegen. ‘Dit kan niet, vind ik. Je doet erg vreemd. Je hebt geen geheimen voor me, maar die foto’s mag ik niet zien. Vind je het dan niet logisch dat ik toch denk dat je geheimen hebt? Dan had je er beter helemaal niet over kunnen beginnen. Staat er een vroeger vriendje op? Wat is er, Syl?’

Met duidelijke tegenzin op haar gezicht maakte ze de

envelop weer open. ‘Er zitten nogal wat foto’s tussen waar Kerstin op staat en daar heb ik geen zin in. Hier, bekijk ze zelf maar en verscheur ze dan. Dan ben ik ze kwijt. Ik snap ook niet dat moeder ze me toe kon sturen. Ze weet hoe ik over Kerstin denk. Ik ga de wasmachine leeghalen.’ Met een paar stappen was ze de huiskamer uit om naar de badkamer boven te lopen. Erwin bleef verbluft achter en bekeek de foto’s stuk voor stuk. Twee kleine, lachende meisjes in een tuin. Twee kleine, lachende meisjes vanuit de struiken. Twee kleine, lachende meisjes elk met een grote zonnebril. De foto’s straalden een en al plezier uit. Opnieuw vroeg hij zich af hoe het mogelijk was dat die twee lachende meiden elkaar nu zo haatten. Sylvia dacht precies hetzelfde, boven in de badkamer. Peinzend haalde ze het natte wasgoed uit de wasmachine en deed het in de wasmand. Ze wilde nog een verdieping hoger gaan om het op te hangen, maar bedacht zich opeens. Het bad zag er zo verleidelijk uit. Ze draaide de kraan op heet, deed de stop in het bad en liet een flinke klodder badschuim op de bodem vallen. Daarna hing ze boven het wasgoed op, liep ze naar de huiskamer om te zeggen dat ze een bad nam, en kleedde ze zich op hun slaapkamer uit. Ze pakte een schoon T-shirt en ondergoed uit de kast en liep ermee naar de overloop, waar ze zich bedacht en nog snel even bij de beide jongens om het hoekje van de deur keek. Over schatjes gesproken, dacht ze met een warm gevoel. Dát waren nog eens schatjes. Een ongelooflijk heerlijk bezit, waar ze dagelijks dankbaar voor was. De bevalling van Marijn was wel erg zwaar geweest, zwaarder dan die van Stijn, en sinds die tijd had ze geregeld last van haar rug, maar dat had ze er wel voor over. Een verzakking, had de huisarts geconstateerd. Ze moest bekkenbodem oefeningen doen. Die hadden niet geholpen. Daarom hadden ze een pessarium aangebracht. Maar ook die rubberen ring hielp niet voldoende.

de. Bovendien moest het ding elke drie maanden gecontroleerd en schoongemaakt worden en daar zag ze telkens weer tegen op. Als het niet beter zou worden, was er nog maar één oplossing: een operatie. En daar zag ze pas echt tegen op. Gelukkig had ze er weinig tot geen last van bij het vrijen. Dat was nog net zo heerlijk als vanouds. Met een glimlach op haar gezicht liep ze naar de badkamer en voelde ze of het water lekker heet was, maar niet te, en stapte het bad in. Met een verzaligde uitdrukking op haar gezicht liet ze zich in het volle bad glijden. ‘Hmm,’ ont-snapte het haar. Ze zuchtte van genot. Hier was ze aan toe!

Langzaam voelde ze hoe ze zich ontspande, hoe haar schouders zakten en haar nek minder gespannen stond. Hoe haar rug minder pijnlijk aanvoelde. Ze sloot haar ogen, maar toen verscheen het ene na het andere beeld achter haar gesloten oogleden. Ze zag de lieve gezichtjes van haar beide jongens vlak nadat ze geboren waren. Stijn, vier jaar geleden nu, en Marijn, twee jaar later. Ze had meteen onvoorwaardelijk van hen gehouden.

Voor hun geboorte werkte ze fulltime op het kantoor van schouwburg De Kunst, in een dorp vijftien kilometer bij hen vandaan. Het was een heerlijke baan, die vaak meer tijd opslokte dan ze er officieel moest werken. Dat maakte haar niet uit. Het was immers geweldig leuk om met artiesten bezig te zijn en met hen om te gaan. Sylvia maakte deel uit van een leuk team en samen zorgden ze ervoor dat er elke week meerdere voorstellingen waren. Sylvia was er goed in bepaalde artiesten over te halen om bij hen te komen optreden, al kostte dat soms veel tijd. Dan zei ze lachend dat ze de naam van de schouwburg wel eer aan deed, want het was echt een hele kunst om het jaarprogramma vol te krijgen. Bovendien moest dat altijd lang van tevoren geregeld zijn, zodat alle namen konden worden opgenomen in het grote programmaboek dat ze

elk jaar maakten. Een heel boekwerk werd dat met gegevens over de artiesten en natuurlijk de data waarop ze kwamen. Ook aan dat programmaboek werkte ze mee. Overall haalde ze informatie vandaan, hoe meer ze verzamelde, hoe leuker. Nadat het jaarprogramma gedrukt was, moest het verstuurd worden naar de mensen die zich erop geabonneerd hadden en als dat eenmaal gebeurd was, kwamen de bestellingen binnen. Sommige bezoekers wilden alleen kaartjes voor een bepaalde avond, andere bestelden meteen voor tien of meer avonden tegelijk. En als er een optreden was, moest er natuurlijk ook voor bloemen gezorgd worden. Dat was ook Sylvia's taak. Ze hield precies in de gaten wat voor bloemen een artiest had gekregen, zodat hij of zij het jaar erop niet dezelfde bloemen zou krijgen, als hij weer kwam. Dat vond ze leuk. Niet dat ze dacht dat een artiest het zich zou herinneren. Zulke mensen kregen immers altijd bloemen. Misschien keken ze er niet eens naar. Maar Sylvia wilde desondanks niet dat ze twee keer eenzelfde boeket kregen bij hen in De Kunst. Haar baan was altijd druk, druk, druk, maar ook altijd enorm interessant. Het leukste was en bleef het werven van artiesten. Soms kreeg ze ze zelf aan de lijn en dat waren natuurlijk de leukste momenten. Daar kon ze echt van genieten. Helemaal als het ging om artiesten die ze nog nooit ontmoet had en alleen maar van horen zeggen of van de televisie kende.

Ze kon zich niet voorstellen dat ze ooit minder zou gaan werken, zelfs niet toen ze zwanger raakte. Daar was ze echt heel blij mee, maar De Kunst was haar leven en zij was een jonge, moderne vrouw die heel prima een fulltimebaan met het moederschap kon verenigen. Althans, dat had ze gedacht tijdens haar zwangerschap.

Sylvia grinnikte in zichzelf. Ze kon zich nog heel goed haar eerste werkdag na de bevalling herinneren. Ze had het allemaal zo goed voor elkaar. Erwin zou zo veel moge-

lijk overdag thuis zijn en als dat eens niet lukte, zou Ria, zijn moeder, komen om op te passen. Die had meteen laten doorschemeren dat ze hoopte dat Erwin vaak weg moest overdag. Het leek haar zo heerlijk om haar kleinzoon te badderen en te verzorgen. En Erwin? Die had een eigen bedrijfje en maakte websites voor klanten. Het meeste werk vond thuis plaats, maar natuurlijk moest hij de klanten ook bezoeken. Vooraf, om te vragen wat ze precies wilden en waar de website voor was. En als hij hem klaar had en online had gezet, om uit te leggen hoe alles werkte. Tenminste aan die mensen die zelf hun website wilden bijhouden. Er waren er ook die dat niet wilden en dan deed Erwin dat. Tachtig procent van zijn werk deed hij dus thuis achter zijn eigen computer. Een ideale situatie, had Sylvia gevonden. Als zij naar de schouwburg was, kon Erwin dus oppassen en voor noodgevallen was zijn moeder er. Maar toch... liep het zo heel anders.

Sylvia werd om halfnegen verwacht in De Kunst, die eerste werkdag na zestien weken van zwangerschapsverlof. Klokslag acht uur stond ze klaar met haar jas aan en een grote tas bij zich met alles wat ze nodig had. Ze gaf borstvoeding en moest daarom overdag op haar werk haar melk afkolven, omdat ze beslist wilde dat haar kindje zo veel en zo lang mogelijk moedermelk zou krijgen. Ze kuste Erwin en wenste hem een fijne dag, maar ze vertrok niet. Ze kón niet weg. Ze bleef dralen en tegen Stijn praten, hem strelen en knuffelen.

‘Schiet nou op, Sylvia. Je kunt toch niet te laat komen op je eerste werkdag,’ mopperde Erwin.

‘Maar hij zal me missen,’ protesteerde ze.

‘Jij zult hem missen, bedoel je, geloof ik. Ik dacht dat je van je werk hield.’

‘Doe ik ook. Ik heb de dagen geteld tot ik weer aan het werk mocht, maar nu...’ Aarzelend bleef ze staan. Ze voelde tranen opkomen. ‘Hoe moet dat nou met Stijn?’

‘Maar dat is toch geregeld. Of vertrouw je mij niet?’ vroeg Erwin.

‘Natuurlijk wel. Dat is het niet. Ik weet hoe gek je op hem bent, maar...’ Ze zuchtte diep. ‘Dat ben ik ook! Ik kan niet meer zonder hem,’ gooide ze eruit.

Erwin legde de baby neer en pakte Sylvia beet. Met zachte, maar dwingende hand duwde hij haar de deur uit. ‘Maak dat je wekomt,’ zei hij lachend. ‘Ze verwachten je. Schiet op.’

Maar hoe ze ook naar haar werk had uitgekeken, hoe ze haar collega’s en de contacten met artiesten ook had gemist, ze kon er niet meer zo van genieten als voordat ze Stijn gekregen had. Het kostte haar ontzettend veel moeite om hem ’s morgens achter te laten bij Erwin. Ondanks dat het natuurlijk een geweldige oplossing was. Want wie kon hem, behalve zij, meer liefde geven dan zijn eigen vader? Dat ze ook nog eens gratis opvang had voor haar kindje en dat ze niet met hem hoefde te slepen van huis naar crèche en weer terug, was gewoonweg ideaal. Beter kon het niet. Toch kon ze op deze manier niet leven en toen Erwin op een avond trots vertelde dat Stijn tegen hem gelachen had, hakte ze de knoop door. ‘Ik ga minder werken. Ik mis mijn kind. Ik wil dat hij ook tegen mij lacht. Ik wil hem niet alleen maar ’s avonds tijdens een voeding zien. Ik wil hem in bad doen en met hem spelen.’ De directeur van De Kunst was het er niet mee eens. Sylvia kon het zich nog goed herinneren. Toch hield ze voet bij stuk. Stijn was belangrijker voor haar dan haar werk. Ze had dat echt van tevoren niet gedacht, maar het was gewoon zo. Bovendien zei iedereen altijd dat kinderen zo snel groot waren. Ze wilde die eerste korte tijd van zijn leven zo veel mogelijk meemaken. Tegelijk wist ze ook goed dat ze beter niet hele dagen thuis kon blijven. Dan raakte ze haar gevoel voor haar werk helemaal kwijt, kende ze straks de nieuwe artiesten niet en hoefde ze over

een paar jaar vast niet meer terug te komen bij De Kunst. Nadat ze de directeur toch zover had gekregen, werkte ze alleen nog tijdens kassa-uren. Dat betekende van dinsdag tot en met zaterdag van 's middags drie uur tot 's avonds acht uur. Totaal waren dat vijftientig uren. Soms was de kassa ook open op zondag als er een voorstelling gegeven werd, maar dan zat er iemand anders achter de kassa. Sylvia werkte uitsluitend op de vaste kassatijden. Niet dat ze al die uren ook echt achter de kassa zat, want veel mensen kwamen er 's middags niet. De grote drukte was natuurlijk altijd vlak voor een voorstelling, die meestal 's avonds om acht uur begon. In de tijd dat er niets te doen was, hielp ze het team waar ze vroeger deel van uitmaakte en zo bleef ze contact houden met de artiestenwereld en met het jaarprogramma dat ze mede opstelde. Al was het anders en minder intensief dan eerst. Hoewel ze soms de hectiek van vroeger miste, was ze dat direct weer vergeten als ze haar zoontje zag. Oké, het was echt prima te combineren in haar geval met een man die thuiswerkte – een fulltimebaan en het moederschap – maar ze voelde zich nu eenmaal meer moeder dan werknemer!

Na de geboorte van Marijn voelde ze opnieuw het verdriet van hem alleen te laten, maar daar kon ze gelukkig overheen stappen, want echt alleen laten deed ze hem immers niet. Ze was de hele morgen bij hem. Tot halfdrie. En daarna was Erwin er, zijn vader. 's Avonds voedde ze hem zelf weer, dus ze miste nauwelijks wat en elke dag opnieuw beseftte ze dat ze zo ontzettend veel van haar kinderen hield en zo gelukkig was met hen.

‘Hallo? Ben je verdronken?’

Sylvia schrok op van Erwin, die onverwachts bij haar in de badkamer stond.

‘Eh?’

‘Je bent al zo lang boven, dat ik me zorgen begon te maken.’

Ze glimlachte naar hem. ‘Dat is lief van je, maar er is niets. Ik zat wat te mijmeren over vroeger.’

‘Mijmeren? Wat een raar woord.’ Erwin dacht onmiddellijk dat ze het over vroeger met Kerstin had. Ze had hem immers alleen gelaten met de foto’s van haar en Kerstin. Piekeren leek hem in dat geval een beter woord.

‘Tja, hoe heet het anders?’ vond Sylvia. ‘Ik zat te denken aan de tijd na de bevallingen. Dat ik moeite had om full-time te werken.’

‘O?’ Hij keek haar verrast aan. ‘Zijn er problemen op je werk?’

‘Helemaal niet. Ik ben juist hartstikke gelukkig op deze manier. Ik houd van die kereltjes en heb toch leuk werk. Beter kan gewoon niet.’

‘Dus eh...’

‘Wat is er, Erwin? Je kijkt zo raar.’

‘Nou ja, ik dacht...’

‘Wat?’

‘Sorry, sorry, ik heb niets gezegd.’

‘Dat heb je wel en nu maak je je zin af.’

‘Er komt nog een late *Law & Order* op televisie. Die begint over twintig minuten.’

‘Fijn, dan kom ik er zo uit. Maar dat wilde je niet zeggen,’ hield ze vol.

Hij zuchtte en kon zich wel voor de kop slaan dat hij niet beter had nagedacht. ‘Ik vermoedde dat je over Kerstin zat te piekeren, vanwege die foto’s?’

Kerstin! Sylvia’s gezicht betrok. Ze was haar compleet vergeten. Nu kwam ze weer in volle hevigheid naar boven. Precies wat ze niet gewild had.

HETTY LUITEN

Verbroken vriendschap

Kerstin en Sylvia zijn al vanaf de basisschool hartsvriendinnen. Toch werd – zonder dat zij dat wilden – hun vriendschap verbroken. Nu leiden de twee jonge vrouwen ieder hun eigen leven, maar ze missen elkaar bij alles wat ze doen.

Sylvia is getrouwd met Erwin en moeder van Stijn en Marijn. Ze heeft een leuke baan bij de schouwburg, maar haar gezin gaat voor alles. Kerstin is sinds kort vestigingsmanager van het uitzendbureau waar ze al bijna vijftien jaar werkt. Ze heeft nog steeds geen relatie en dat vindt ze jammer, maar ze heeft wel succes in de politiek. Bij alles wat Kerstin en Sylvia doen, merken ze dat ze de ander missen. Vier jaar hebben ze elkaar niet gezien of gesproken. Hoezeer ze ook behoefte hebben aan een vriendin, ze vinden allebei dat de ander de eerste stap moet zetten.

Hetty Luiten is een populaire en veelgelezen schrijfster. Eerder verschenen van haar onder andere *De nalatenschap* en *Laat me los*.

NUR 301

ISBN 978-90-5977-124-6

9 789059 771246

Zomer & Keuning

www.kok.nl